

[Poul Nielson]

ter problemer med i samarbejds­mæssig for­stand.

Så har energiminister­en nævnt, hvorledes man har relateret til f.eks. Industrirådets hen­vendelse, og det er rigtigt, at man har forholdt sig meget ukritisk til en række af de henvendelser, der er kommet. Et helt interessant eksem­pel på det var det svar, vi fik med en kommentar til en henvendelse fra aerosoldåseindustri­en, hvor skatteminister­en gav disse aerosolfabrikanter ret i, at de burde have fritagelse, når de bruger CO₂ som drivgas i forbindelse med spraydåser, for foreningen havde jo ret i, at det kun var, når CO₂ kommer ud i atmosfæren, at det bør beskattes. Det fører jo til det spørgs­mål: Hvor har skatteminister­en forestillet sig at denne drivgas bliver af, når man trykker på sådan en aerosoldåse? Det siger lidt om, hvor ukritisk man har forholdt sig til en del af hen­vendelserne.

I begyndelsen, da vi diskuterede dette, ka­rakteriserede jeg en del af reaktionerne som rutinepræget hysteri. Jeg må sige, at regerin­gens måde at forholde sig på til en række af henvendelserne her i efterårets løb har i hvert fald kun været rutinepræget, og det er jo også vældig godt.

Så til energiministerens bemærkning om, at mine bemærkninger ved andenbehandlingen fritager ministeren og embedsmændene for an­svaret. Den kritik drejede sig om, at måden, den­ne lov er skruet sammen på med hensyn til re­fution for store energiforbrugere, er blevet til på baggrund af de råd, vi har fået, som også hr. Bilgrav-Nielsen har peget på det flere gange. De breve, ministeren taler om, er kommentarer til, at ministeren over for forskellige virksom­heder har skrevet, at hun da også gjorde alt, hvad hun kunne for at påvirke lovgivningspro­cessen, sådan at virkningerne blev de færrest mulige for virksomhederne. Det var det, jeg kommenterede, at den påvirkning har vi ikke set. Der har ikke været noget som helst tilløb til en dialog om tingene, efter at vi har fået den tekniske rådgivning.

Så til spørgsmålet om fristen for energisyn. Vi har givet disse par måneder ekstra og gjort det definitivt. Der har været masser af tid til forberedelse; det har absolut været diskuteret igennem. Og jeg vil sige, at hvis det er for meget for energiminister­en, er det jo selvfølgelig beklageligt; jeg skal ikke blande mig i overve-

jelser om, hvorvidt der er for meget arbejde på posten. Men vi skal medgive, at vi i hvert fald har formuleret en dagsorden for aktiviteterne nu med et forsvarligt indhold. Vi er ikke ind­stillet på på forhånd at udstede nogen attest på, at den frist ikke skal efterleves.

Til sidst til skatteminister­en vedrørende bil­ledet med, hvem der har fordele af at bære fa­nen osv.: Under alle omstændigheder må mi­nistrene jo i hvert fald bære den, hvis de vil blive, hvor de er.

Riishøj (SF):

Det er ikke så svært at gendrive de argumen­ter, som de to ministre kom med.

Med hensyn til Tyskland, som energimini­steren var inde på, er det sådan, at der i Tysk­land ikke er total afgiftsfritagelse for erhvervs­livet. Det er også sådan, at Tyskland har haft store afgiftsstigninger i de sidste år for at finan­siere opbygningen af DDR, så man kan ikke rigtig bruge Tyskland som eksempel, kun med hensyn til udformningen, dér venter man med selve CO₂-afgiften, men det med afgiftstryk­kets størrelse i Tyskland duer ikke rigtig.

Det fører så over i det med, at vi er eksempel for andre lande. Det er faktisk andre lande, der er eksempel for Danmark, for erhvervs­livet i andre lande betaler en vis afgift, mens de ikke gør det i Danmark. Så det med, at vi er så me­get foran andre lande, er heller ikke rigtig et argument, som kan bruges. Der er faktisk an­dre lande, som har et vist afgiftstryk på er­hvervs­livet for at finansiere de offentlige udgif­ter.

Og så spørgsmålet om de nationale ordnin­ger. Det, der sker med en CO₂-afgift i Dan­mark, er i hvert fald, at vi nærmer os det, som bliver en mulig EF-ordning senere. Det, vi har i dag, er i hvert fald længere væk fra det, som EF formodentlig vil indføre. Det er så spørgs­målet, om man i EF laver en brancheordning. Det kan godt være, man ikke gør det, for der bliver et vildt slagsmål om brancheordninger. Mon ikke man når frem til et eller andet med at bruge et momsgrundlag eller omsgrundlag som en mere praktisk løsning på det i stedet for slagsmålet mellem brancherne? Det er gæt­værk, men vi kommer da i hvert fald tættere på en EF-ordning, end vi er i dag, med den lov, som vi gennemfører nu.